Год. VI София, сряда, 11 май 1932 год. Брой 1666

# Македония

Редакция и администрация
11 Августъ № 19
Телефонъ № 2891

ОРГАНЪ НА МАКЕДОНСКАТА ЕМИГРАЦИЯ ВЪ БЪЛГАРИЯ

ГЛ. РЕДАКТОРЪ: В. ДУМЕВЪ

„МАКЕДОНИЯ"
вестникъ за политика, културенъ животъ и информация, излиза всѣки день освенъ празднични дни.

АБОНАМЕНТЪ

България: за година 300 лева ½ година 150 лв.; 2 месеца 80 лева
Странство: година 800 лв.; ½ год. 400 лв.; 3 мес. 200 лв Америка за год. 6 долари; ½ год. 3 долари.

ОБЯВЛЕНИЯ:

На кв. см. . . . . 3 лв
" " " Държавни . . . 4 лв.
" " " Баланси . . . 6 лв.
Малки обявления на дума. 1 лв
Въ хрониката на редъ . . 10 лв
Годежни и вѣнчални . . . 50 лв

# Населенията въ Македония

## Албанцитѣ

Вихърътъ на народноститѣ нашествия въ Балканския полуостровъ, предизвиканъ отъ голѣмото раздвижване на народитѣ, чрезъ неравни, но непрекъснати и бурни тласъци на маси отъ изтокъ на северъ, бѣ причина, щото етнографскиятъ обликъ на нашия полуостровъ, въ течение на цѣли вѣкове преди идването и окончателното установяване на славянитѣ тукъ (6-7 вѣкъ) пъкъ и покъсно, да заприлича на една истинска кинематографическа лента, по която една дълга върволица отъ народи минаватъ и отминаватъ, други изчезватъ безследно, а трети тъкмо въ тоя водовъртежъ, презъ разни и неуловими за историята комбинации, се възематъ къмъ новъ исторически животъ.

За пръвъ пътъ въ историята за албанцитѣ като отдѣленъ народъ се споменава въ 11 вѣкъ. Разпокъсани на дребни и вражауващи помежду си родове, подъ водителството на мѣстни княве, албанцитѣ неможаха да се обединятъ, до най-ново време, въ една политическа единица, съ самостоенъ държавенъ животъ. Презъ срѣднитѣ вѣкове Албания влизаше въ състава и на двѣтѣ български царства, като важна провинция. Странатa бѣ силно колонизирана съ български славяни. Особено срѣдна и южна Албания отъ рѣката Шкумба до Епиръ. Религиозно-просвѣтната дейность на св. Климента, св. Наума и тѣхнитѣ ученици обхващаше дълго време и албанскитѣ области. Следитѣ на българското културно влияние личатъ и до днесъ. За силата на това влияние свидетелствува фактътъ, че и днесъ у албанцитѣ, ако и мохамедани, почитьта къмъ св. Наума, чиито останки се покоятъ на южниятъ брѣгъ на Охридското езеро, е доста голѣма.

Следъ турското нашествие, бързото приемане на мохамеданството отъ висшитѣ класи и отъ голѣма часть на народа, създаде на албанцитѣ едно привилегировано положение срѣдъ останалитѣ подвластни на турската империя народи. Мрачната, планиниста и бедна Албания, населена съ буйно войнствено, съ грабителски инстинкти, население, което, въпрѣки нѣмотията си, се размножаваше много, стана изходище на една силна колонизация къмъ съседнитѣ страни. Разположенитѣ тукъ, подъ самитѣ албански планини, хубави и плодородни македонски полета: Тетовско, Кичевско, Кочанско и низинитѣ около езерата Охридско и Преспанско бѣха притегателнитѣ пунктове на албанскитѣ колонисти. Най-стари албански колонии имаме въ областьта на Охридското и Преспанското езера, дето се поменуватъ албанци още отъ 1328 година. Обаче, масовото колонизиране на западнитѣ и северо-западни македонски покрайнини е отъ по-ново време, отъ 17-18 вѣкове и началото на 19 вѣкъ.

Въ 1698 година избухна война между Австрия и Турция. Следъ оттеглянето на австрийскитѣ войски, които бѣха заели сегашна стара Сърбия, сръбското население, за да избегне жестокостьта на турскитѣ войски — масово емигрира въ южна Австрия. Отъ тогава датиратъ и албанскитѣ селища въ стара Сърбия, по-голѣмата часть отъ която днесъ е албанска.

„Една умѣла сръбска пропаганда, казва професоръ Вайгандъ, хвърли пѣсъкъ въ очитѣ на Европа, та неможе да се види, че сръбскитѣ претенции върху тѣзи земи нѣматъ етнографска основа".

Албанцитѣ наричатъ себе си шкипетари, което ще рече планинци. Въ Европа сж известни подъ името албанци. Въ Македония е популярно името арнаути. Цѣлиятъ албански народъ се дѣли на два голѣми дѣла, между които има значителни диалектични физични и културни различия. Единиятъ дѣлъ е на тъй наречените тоски, а другиятъ — на гегитѣ. Сжщо тъй и въ вѣрско отношение албанскиятъ народъ, който е едновременно най-малочисленитѣ между народитѣ на Балканския полуостровъ, не е единенъ. Съответно съ различнитѣ културни влияния, които сж действували въ разнитѣ албански области — италианско, турско, българско и гръцко — една часть отъ албанцитѣ сж мохамедани, друга — католици, а трета — православни. Тѣ живѣятъ въ бедни планински села на родове, които често раздѣля кръвна вражда при крайната непригодность на земитѣ имъ къмъ обработване, почти изключително тѣхно занятие е скотовъдството. Сжщото се отнася за албанцитѣ на македонска земя.

Македонскитѣ албанци, както и тѣхнитѣ събратя отвъдъ границата на Македония, попадатъ отрано подъ чужди пропаганди, които се борятъ за надмощие върху непросвѣтената и така късно съзнала се национално народна маса. Мохамеданитѣ албанци бѣха подъ турско влияние. Православнитѣ албанци отъ Рѣка бѣха екзархисти. Тѣ имаха и български училища.

Албанцитѣ сж народъ крайно свободолюбивъ, който не търпи подчинение. Известно е, че въ турската държава, тамъ дето имаше компактно албанско население, последното живѣеше почти въ независимо положение. Отказваше да плаща данъци, да служи въ войската. Войнствено и жестоко — това население много често служеше на турската власть, като груба сила срещу въпиющето се българско население. Свойствено на мохамеданството е да споява своитѣ изповѣдници и да ги прави религиозни фанатици, тъй като нравитѣ и обичаитѣ на мохамеданитѣ сж тѣсно свързани съ тѣхната религия. Поради това — специфичнитѣ народни особености на албанцитѣ се губѣха често съ тия на турцитѣ. Обаче не винаги. Различието най-много изпъкваше у интелигентнитѣ албанци, въ чиито обществени прояви проличаваше голѣмата енергия на албанската раса. Най-крупнитѣ политически и обществени движения, не само въ миналото, но и въ най-ново време, бѣха подкласкани и ржководени отъ албанци.

Най-симпатичното качество на албанеца е неговата пословична вѣрность. Това, именно, качество свързано съ неговото безстрашие и храбрость, правѣха отъ албанеца монополизиранъ гавазинъ, дворски и кжщенъ пазачъ.

**Кирилъ Мирчевъ**
асистентъ въ софийския държавенъ университетъ

# Атентатътъ срещу г-нъ Думеръ

## Единъ германски отзивъ

„Дойче Алгемайне Цайтунгъ" пише: Цѣлиятъ свѣтъ и Германия сж единодушни въ оценката си за безсмисления атентатъ, който отне живота на председателя на френската република. Надъ свѣта витае една странна атмосфера. Естествено, и по-рано сж били вършени атентати, но тѣхното зачестяване презъ последнитѣ месеци е последствие на стопанското и душевно болезнено състояние, което обхваща все по-голѣми области на обществения животъ. Срѣдъ тая атмосфера нищо по-естествено, единъ умопомраченъ да намѣри смѣлостьта, да приложи на дѣло своитѣ пъклени фантазии. Неотдавна стана атентата въ Москва върху съветника при германската легация Твараовски, после атентата върху японскитѣ офицери въ Шангхай, сега убиването на г-нъ Думеръ. Всички тѣ, въпрѣки пространствената имъ отдаленость, сж прояви на една епоха, която все още не може да намѣри мирътъ. Много днешни политици не се отличаватъ много отъ умопомраченитѣ автори на тия атентати. Мизерията на милиони безработни, фалититѣ и самоубийствата въ стопанството, насилията надъ малцинствата въ новитѣ държави, масовитѣ кръвопролития на латентната гражданска война, нарастване опастностьта отъ война и на престѫпленията — още колко ще трѣбва да расте лудостьта на следвоенното време, колко жертви ще трѣбва да вземе още докато водачитѣ, господаритѣ на свѣта намѣрятъ най-после смѣлостьта да направятъ решителнитѣ крачки за лѣкуването на нашия боленъ свѣтъ?